

Reggel lett. Május 21-e. Jim a hajnali nap betűző fényére ébredt, mely lágyan cirógatta arcát. Egy kellemes érzés kerítette hatalmába: bár minden nap így kezdődne! Fordult egyet az ágyában és lassacskán feleszmélt. Mosollyal az arcán nézte a plafont, érezte, ma valami nagy dolog kezdődik el... valahogy benne volt a levegőben. Lágyan arrébb tette felesége ölelő karját, nyújtózkodott egyet, és körülnézve, a távolban megpillantotta a vörösen izzó képernyőt. Hirtelen felpattant, átrohant a folyosón, egyből rávetve magát a billentyűzetre, két gyors gombnyomás, Jim blokkolt, leesett a székébe, az előtte lebegő képernyőn egy szó és pár szám villogott:

Hiba 3426 56!

Jim meredten nézte a képet, majd arca vörösödni kezdett, keze ökölbe szorult, felugrott helyéből, és hatalmasat ordított.

– Ez az! Megvan!

Felesége a szobából hamar ott termett mellette, és hozzá hasonló izgatottsággal pillantott a képernyőre. Átölelte férjét. Jim eltolta magától, majd mélyen a szemébe nézett.

– Tudjuk, ez mit jelent. Mi elsőként hibát találtunk a rendszerben. – Megfagyott a levegő.

– Nem akarok semmit sem elhamarkodni. Te szólj a többieknek, én addig pontosan lokalizálom és definiálom. Rendben?

Felesége bólogatott, és már indult is kifelé a szobából, az ajtóhoz érve gyerekes mosollyal visszanézett.

Igazi boldog házasságban éltek, teljes összhangban, amihez persze nagyban hozzájárult mindkettőjük lázadó típusa. Olyan emberek voltak, akik a pubertáskor végével elfelejtették kinőni a világmegváltó terveiket.

– Megvan Jim! Megvan! Szeretlek!

– Én is Cecil! – válaszolta a férfi, majd amint a nő kilépett, Jim máris munkához látott.

A hibalokalizálás és pontos definiálás általában sokkal több időt vesz igénybe, mint pusztán a létének felfedezése, ilyen hatalmas rendszer esetén pedig nagyon is igaz volt ez az állítás. Jim gyakorlata ezen a téren viszont egyedülálló volt, ezért is volt ő az Ördög ügyvédje csoport vezetője. A csoport létrejötte óta viszont még soha nem sikerült hibát találni a Perfect Day projektben.

– A szociometrikusban jelen van. Igen! Az ekonómia mátrix is gyanús. Kicsináljuk! – motyogta magában. Teljesen elmerült a számokban, táblázatokban, elméje egygyé vált a cselekvéssel.

A hiba megtalálása nehezebbnek bizonyult, mint várta, mindenben jelen volt, ám konkrét helyet nem talált. A probléma kezdett aggasztó lenni, ugyanakkor egyre érdekesebb.

A Perfect Day projekt az élet minden területén ott volt. Egy mesterséges intelligencia program ez, amely folyamatosan ellenőrzi az emberek tevékenységét, próbálja javítani a teljesítményt a morállal együtt, cél egy boldog és tevékeny emberekkel teli világ.

Jim ott volt, mikor az egész elindult, még fiatakként találkozott vele először. Akkoriban az Internetről lehetett egy programot letölteni, ami figyelte a felhasználó reakcióit és rögzítette azokat, majd ha elég adat összegyűlt, tanácsokat lehetett tőle kérni. Ez volt az *PD at home*. A rendszer nagyon is működött. Ugyanis a PD az összes felhasználót ismerte, így képes volt párokat összehozni, valamint jó üzletfeleket teremteni. Idővel a program kiterjedt az élet minden területére. Minél többen használták, annál több személyiséget ismert meg és annál több adatból dolgozott. Így előre jelezhetővé váltak a nagy társadalmi és szociális problémák. A tudományos fejlődés terén is hatalmas sikereket ért el, az átlagosan várható életkor rohamosan nőtt, az élet otthonról működővé vált, a halálozások szinte nullára csökkentek, nem volt nyomor vagy bűnözés, az időjárás is sikerült befolyásolni, katasztrófák nem léteztek, és az emberek valóban egyre boldogabbak lettek. Kivéve Jimet és csapatát.

Sok lázadó volt akkoriban a rendszer ellen, ám idővel mindenki belátta, a tökéletesség megfoghatatlan. Csak ők páran maradtak meg, keresve a hibát. Jimék élete ezért nem volt felhőtlenül boldog. Ott motoszkált bennük, hogy egy ilyen világban minden csak színlelt lehet boldog, így szinte már csak a rendszer hibájának megtalálása jelenthetett számukra igazi örömet.

Cecil ismét a szobában volt. Izgatottan lengette kezét.

– Szóltam nekik, ráálltak, átadták a kapacitást. Nem hiszed el, mekkora örömet szerezte nekik ezzel. Már mindenki várja az eredményt, szerinted mikorra lesz meg? – kérdezte kapkodó lélegzetvétellel.

– Ha minden jól megy, éjfélre – felelte Jim.

A nő ismét magára hagyta a férjét.

Késő délutánra járt, mikor Jim a billentyűket otthagyva elindította a végső tesztelőt. Megropogtatta ujjait, kinyújtóztatta derekát, majd kilépett az erkélyre.

Szép vidéken éltek, távol a várostól. Kis mentsvára volt ez az *Ördögöknek*. Jól leárnyékolva hegyekkel, amik a naplementénél narancssárga fényben tetszelegtek. Pár madár is elrepült a szeme előtt. Gyönyörű volt minden, nem csak a táj, hanem a tudat is, főleg a tudat, hisz a táj szépségében ott volt a rendszer keze. A mai nappal élete eddigi csúcspontjához ért. Jim érezte, pár óra, és teljesül az álma. Ő lesz az első, aki megtudhatja az eredményt és lebuktathatja a PD-t. Ilyenkor akarva akaratlan is a lázadása kezdetei jutottak eszébe, amikor megismerte a rendszer működését. A program működési elvének lényege, hogy a kapott adatokból számol előre, és megpróbálja jelezni a következő napi, heti vagy évi emberi reakciókat. A rendszer tökéletessé válik, amint a különbség nulla lesz a kapott és az előzetesen számolt adatok között. Az eredményeket viszont senki sem tudhatta meg, csak a gép. Ezt a szabályt az esetleges visszaélések miatt iktatták be. A rendszer bármit megtehetett, kivéve az emberi élet

kioltását vagy a személyiségi jegyek megváltoztatását. A PD egyetlen célja az volt, hogy létrejőjön a tökéletes nap, amikor mindenki boldog és tevékeny. Hihetetlen álmom, csak követjük a gépet, és boldogok leszünk.

Jim nem tudott hinni benne. A rendszer hibás! Őt csak az teheti igazán boldoggá, ha rájön, mi a hiba. Vagyis soha sem lesz Tökéletes nap, hiszen az a rendszer hibáját jelentené. Így próbált ő maga lenni a rendszer talán egyik utolsó buktatója, amíg nem tud találni valami mást. Ahogy az idő telt, úgy lett egyre jobb a keresésben, egyre mélyebb részeket tudott feltárni a rendszerből, egyre gyorsabb programokat tudott írni, viszont hibát még soha egyik sem jelzett ki, most viszont... Izgatottan várok estig.

●●● Közeledett az éjféli. Jim egyre feszültebb és izgatottabb lett. Mi lehet az, ami mindennel összefügg, mégsem okoz igazi működési hibát. A gép előtt ült feleségével. Cecil megszorította a kezét, és átfordult. Hosszan nézték egymást, elmerülve közös győzelmi gondolataikban, ezt furcsán kellemes érzésként élték meg mindketten.

– Az eredmény nem váratott magára többet. A képernyőn piros felirat villant ki.

A pár hirtelen felpattant és a monitorra tapadtak. Életük legboldogabb pillanata volt ez.

A rendszer dátuma eltér. 45 évvel, 2 hónappal, 23 nappal többet mutat.

Cecil örömteli arcán lassan az értetlenség kezdett formát ölteni:

– Jim, nem értem, mit jelent az, hogy... hogy eltér?

A férfi közben mosolyogni kezdett. A mosolya egyre szélesebb és szélesebb lett.

– Jim, mi az, mondd már?

Jim felnevetett, tiszta szívből nevetett.

– Jim, mi az? Válaszolj! Nem értelek! – Cecil egyre aggódóbb hangon kérdezősködött.

– Nyugi, szívem, máris, csak ez... valami hihetetlen. – Lassan visszafogta magát, majd, mint aki sokáig bent tartotta a levegőt, fújta egy nagyot. – Mi voltunk azok mégis.

– De az nem lehet, a keresőt mindig úgy futtattad, hogy minket kihagyjon. Akkor hogyan lehetséges mégis, hogy... – nézett kérdően a nő.

– Tehát, mi vagyunk a rendszer paradoxona, legalábbis ezt hittük. Mivel mi csak akkor leszünk boldogok, ha a rendszerben hibát találunk, vagyis addig a rendszer nem lehet tökéletes, amíg mi nem találunk benne hibát, és általunk össze nem omlik. Ez volt a mi megdönthetetlennek hitt eszménk. Eddig...

– Ezt értem is, de hát akkor mi ez a dátum?

– Figyelj! Megölni nem ölhet meg minket és a személyiségünket se változtathatja meg, vagyis nem adhat nekünk olyan élményt, ami miatt ne keresnénk tovább a hibáját. Így választott egy elegáns megoldást. Berakott minket egy olyan közegbe, ahol mi minden nap azt hisszük, megtaláljuk a hibát, illetve azt a hibát, amit maga a közeg okoz. Vagyis mi minden nap május 21-ét élünk át, a PD lebukásának napját, ám a valós idő tovább telik. Immáron 45 éve 2 hónapja és 23 napja megy ez így.

– Akkor csináljunk valamit! Szóljunk gyorsan a többieknek! – kiáltott a nő, és ijedt szemekkel, kapkodva, már indította is a kommunikációs programot.

– Állj, szívem! Nyugalom. Értelmetlen lenne. Hisz amint tehetnél valamit, a rendszer azonnal feledtetné veled azt – a férfi keze végigsimított a nő hátán. – Inkább élvezzük ezt a kis időt, ami még hátra van a napból és készülünk a holnapi nagy kalandra.

